

[Enggaard.]

sammen med, at da vi for nogle få år siden var i regeringssituation og da fremsatte forslag om en indkomstpolitisk løsning, var argumentationen fra socialdemokratiet, at noget sådant var principielt rigtigt; det forudsatte imidlertid som en meget væsentlig ting, at man havde en socialdemokratisk regering, hvorved man kunne gennemføre noget sådant med tillid hos lønmodtagerorganisationerne. Vel, man skal aldrig rippe for meget op i gamle taler, men det socialdemokratiske standpunkt fra oppositionstiden har alligevel fæstnet sig så meget hos mig, at jeg nu gør den bemærkning, at denne formelle forudsætning, nemlig at vi har en socialdemokratisk regering, i hvert fald er opfyldt i dag, og at der derfor ikke skulle være nogen hindring for, at regeringen alvorligt kunne tage tankegangen om en indkomstpolitisk løsning op som en efter vores mening væsentligt bedre udgang på alle overvejelserne om, hvordan vi får styr på den hjemlige økonomi og derigennem på betalingsbalancevanskelighederne i den kommende tid.

Heller ikke tankegangen om en indkomstpolitisk løsning har været forhandlet reelt imellem regeringen og venstre, og vi synes nok, at det havde været rimeligt, at man som optakt til den løsning, som efter vores mening er en dårlig løsning, men som vi nu er midt i, seriøst burde have undersøgt disse muligheder, inden man i forbindelse med åbningsdebatten gav sit principielle afslag på denne tankegang.

I stedet kører man nu frem med nye afgifter, tilskud til forskellige forbrugsområder, en belastning af erhvervene på en lang række felter, og man øger utvivlsomt herigennem prisernes videre fart opad. Som et supplement til dette fører man tankegangen om den selektive kreditpolitik ind i billedet og udsteder en forhåbning om, at man derigennem får en passende bremse på forbruget. Dette sidste håb deler venstre ikke. Jeg skal her henvise til, hvad vi i anden forbindelse har sagt i debatten om de kreditpolitiske forhold, og som senere kommer til diskussion her i eftermiddag. Derfor er tiden ikke til en detailldrøftelse af dette.

Man vil af dette kunne forstå, at venstre ikke støtter den linje, regeringen har lagt frem med disse efter vor mening forfejlede

midler. De to partier, som i fællesskab har haft ansvaret for udgiftspolitikken i det forangående år, og som i fællesskab har sat begrænsningen for, hvor langt de offentlige sparebestrebelse kunne gå, har naturligt også ansvaret for situationen i dag, og da de nu også i fællesskab har truffet afgørelsen om, hvordan de vil prøve ved forskellige indgreb at komme en løsning nærmere, er det en ganske given ting, at fra venstres side kan vi på den baggrund ikke tage medansvar for de to lovforslag, der her er til anden behandling.

Bernhard Baunsgaard: I forbindelse med diskussionen omkring dette lovforslag er der to forhold, jeg gerne vil omtale. Det er naturligvis det, der står i betænkningen, og jeg vil gerne have lov til at minde om, hvad den socialdemokratiske ordfører for lidt siden sagde om dette. Han mente, at vi havde følt os generet af den tekst, som flertallet havde forfattet i denne betænkning. Jeg er ked af den indstilling, der må ligge bag en sådan bemærkning, for denne tekst peger på noget efter min opfattelse meget alvorligere.

Opriindelig var denne betænkning tænkt som dækkende ikke alene lovforslagene om udskrivningsprocenten og sømandsskatten, men også lovforslaget om udskrivningsloven, og under første behandling af lovforslaget om udskrivningsloven opfordrede jeg finansministeren til i skatteudvalget at komme med et oplæg til skattereform og sagde, at det var jeg parat til fordomsfrit at drøfte. Der var kun én betingelse, som burde være opfyldt, og det var, at der ikke på forhånd var truffet bindende aftaler med SF, så vi ikke kunne forhandle.

Jeg må opfatte denne betænkning som svar på min opfordring til et fordomsfrit samarbejde. Det er en total afvisning af ethvert samarbejde, endog før man har forsøgt at komme med et forslag og erfaret vor indstilling til det.

Jeg beklager meget, at socialdemokratiet har denne indstilling, og beklager meget, at den socialdemokratiske ordfører så utvetydigt gav udtryk for, at det ikke rører ham. For man må huske den baggrund, vi har, og denne baggrund er, at den tidligere socialdemokratiske statsminister, J.O. Krag, bemærkede, at det ville være hans opgave at bringe folketinget i centrum, sådan at